

Fantomas kontra Britská národní strana

Milan Špínka upozorňuje na skandální politický proces s britskými nacionalisty

Nemusel by to být špatný osud, být v těchto časech zlodějem či lupičem v Západním Yorkshire. Tamní policisté mají lepší věci na práci než honit zločince. Jak hrdě prohlásili, jejich tým pracuje „pět dní v týdnu, deset hodin denně“ na kauze čelních představitelů Britské národní strany (BNP) Nicka Griffina a Marka Colletta¹. „Jo, tohle je velmi politické. To nepřichází od policejních důstojníků. To přichází z mnohem vyšších míst,“ říká ostýchavě policista Paulu Cromiemu, členu BNP v Západním Yorkshire, zatímco mu prohledává byt. Netuší, že varovaný Cromie stačil včas zapnout nahrávání svého kazetového magnetofonu a že se tak jeho slova dostanou až do novin.

Řada novinářů, doposud dštících při každé příležitosti síru na BNP, náhle cítí, že tentokrát zašly úřady příliš daleko. Griffinovým hlavním proviněním jsou jeho výroky, že islám je „zlé a násilné náboženství“. Nejen to, Griffin si dokonce dovolil prohlásit, že se dají očekávat útoky přímo v Británii a že útočníci přijdou přímo z této země, „odněkud jako Bradford“. Griffin se mýlil; útočníci to měli z místa bydliště do Bradfordu 8 mil vzdušnou čarou a po silnici dokonce deset.

Když BBC nasadila do strany své lidi, aby zaznamenali cokoli, co by ji mohlo poškodit, byla situace přece jen jiná a materiál získaný na soukromém mítinku pro zvané se zdál být ideální k diskriminaci zarytých oponentů levicového režimu. Po sedmém červenci 2005, třech explozích v metru a jedné v autobusu je všechno jinak, přesto se státní instituce snaží dotáhnout až do úplného konce kauzu, která už stála daňové poplatníky několik stovek tisíc liber. Obžalované soudí podle zákona proti rasové nenávisti (těžko říct, kdo kde přišel na nápad, že muslimové jsou nějaká samostatná rasa), obvinění jsou velice slabá, ale celý proces se odehrává před porotou a mediálním tlakem řádně zmanipulovaná porota už jistě dokáže prohlásit vinu nikoli na základě faktů, ale kvůli názorům obžalovaných. Griffin má velké štěstí, že k bombovým útokům došlo; nenastat takové okolnosti, zřejmě by byl před soudem bez šance. Horní hranice trestu? Sedm let nepodmíněně.

Rod Liddle z *The Sunday Times* se loni zajímal, co by jej čekalo, kdyby ve svém sloupku napsal, že islám je „zlé a násilné náboženství“. Ministerstvo vnitra mu dává odpověď: asi nic. Nejmenuje se Griffin a nemá nic společného s BNP. Obvinění nejsou zjevně v Británii vznášena podle toho, zda spáchaný čin je trestný či nikoli, ale podle toho, jaká konkrétní osoba jej spáchala. Stejně tak existují gumové paragrafy, uplatnitelné podle potřeby jen na vybrané skupiny lidí. Před půldruhým rokem policie surově v Londýně zbilá venkovany, kteří přišli protestovat proti zákazu honů na lišku; přišli kvůli tomu totiž o práci. V únoru 2006 se na demonstraci proti karikaturám proroka sešli muslimové. Dospělí vztyčili transparenty žádající smrt pro karikaturisty, dětem nasadili kloboučky s nápisy „I love al-Qaida“. Nestalo se vůbec nic, snad až na to, že se policisté snažili ze všech sil vytlačit z místa fotografy, pokoušející se to celé

zdokumentovat.

Odpovědné britské úřady zastávají názor, že vůči menšinám, v první řadě muslimům, nelze postupovat podle zákonů platících pro většinu společnosti. Vybrané menšiny mají zvláštní výhody. Letos odsouzený radikální klerik Abú Hamza, jenž v britských mešitách volal své souvěrce do zbraně proti Západu, u soudu otevřeně prohlásil, že dostal ze strany zvláštních služeb ujištění, podle něž může ve své činnosti pokračovat do té doby, dokud „nebude na ulicích krev“. Hamza skutečně dostal svůj trest až po spáchaných atentátech, ačkoli na jeho nenávislné projevy upozorňovalo mnoho Britů po celá léta. Lze si velmi snadno představit, jak by dopadla nejen BNP, ale i jiní bílí Britové, kdyby se odvážili žádat na ulicích smrt muslimů nebo vyslovovat se veřejně s takovou nenávistí o menšinách, jako Hamza mluvil o stále ještě většině. Zásah proti nim by nebyl otázkou let, ale hodin.

Nick Griffin s Markem Collettem vyšli od soudu jako vítězové. Ne však definitivní, státní úřady (jmenovitě CPS, tedy Crown Prosecution Service) se nehodlají vzdát a uvažují o dalším soudním postupu. V únorovém procesu jim zcela selhala porota, jejíž členové se dílem shodli na tom, že některá obvinění jsou neopodstatněná, a naopak se neshodli, že jiná opodstatněná jsou. Celý proces se tak zhroutil. K nelibosti těch, kdo za ním stáli, se Griffinův klíčový projev, původně přednesený před 120 příznivci a jedním udavačem ze státem placené televize, stal známým milionům lidí. Griffin přitom nemluvil jen o islámu, zmiňoval také proslulý případ Stephana Lawrence. Tento černošský mladík byl zavražděn v roce 1993 a stal se symbolem obětí rasismu, využívanou a zneužívanou až do stavu blížícího se úplnému deliriu. Miliony lidí teď vědí, že nedotknutelný Lawrence byl drogový dealer, vylepšující svou finanční situaci okrádáním malých dětí o peníze na obědy a že byl zavražděn pravděpodobně kvůli rozdělení rajonů mezi drogovými dealery. Vztek levicáků nad pracně budovaným a nyní tak rychle pobořeným mýtem „operace Lawrence“ tak stylově připomíná zuřivost maskovaného padoucha, který v dílu Fantomas kontra Scotland Yard vztekla volá: „Hlupák, pokazil nám Artabana!“

Ani pro muslimy tohle není zrovna šťastné období. Podle rozhodnutí soudu je možné označovat islám za násilné náboženství a co je horší, znovu a znovu se i díky sledovanému procesu připomínají zločiny islamistů na většinové společnosti.

Jediný, kdo na aféře vydělal, je Britská národní strana. Na náklady státu získala publicitu, na kterou by jinak nikdy neměla dost finančních prostředků, získala nové přívržence a aktivizovala řadu lidí, kteří už na politickou činnost dávno rezignovali. Získala si také alespoň částečnou a pravděpodobně jen dočasnou náklonnost tisku. Charakterizovala se do role obhájkyně svobody slova a tato úloha jí dokonale sedla – protože ji v procesu skutečně sehrála.

POZNÁMKY

1) s oběma přinesla *Národní myšlenka* rozhovor, s tehdejšími předsedou Mladé BNP Collettem v čísle 1/2002, s předsedou strany Griffinem v 1/2003)

Milan Špínka je
šéfredaktor
Národní myšlenky